

S. FRANCISCUS ASSISIENSIS

ORATIO ANTE CRUCIFIXUM DICTA

—

ŚW. FRANCISZEK Z ASYŻU

**MODLITWA PRZED KRUCYFIKSEM
W KOŚCIELE ŚW. DAMIANA**

KRAKÓW 2016

www.ultramontes.pl

Oratio ante Crucifixum dicta

S. FRANCISCUS ASSISIENSIS

Summe, gloriose Deus, illumina tenebras cordis mei et da mihi fidem rectam, spem certam et caritatem perfectam, sensum et cognitionem, Domine, ut faciam tuum sanctum et verax mandatum. Amen.

Modlitwa przed krucyfiksem w kościele św. Damiana

ŚW. FRANCISZEK Z ASYŻU

Najwyższy, chwalebny Boże, rozjaśnij ciemności mego serca i daj mi, Panie, prawdziwą wiarę, niezachwianą nadzieję i doskonałą miłość, jak również zrozumienie i poznanie, abym mógł wypełniać Twą świętą i nieomylną wolę. Amen. (1)

Opuscula Sancti Patris Francisci Assisiensis, denuo edidit iuxta codices mss. Caietanus Esser O.F.M., EDITIONES COLLEGII S. BONAVENTURAE AD CLARAS AQUAS. Grottaferrata (Roma) 1978, p. 224.

Pisma św. Franciszka z Asyżu. Warszawa 1976, s. 174. (a)

Przypisy:

(1) Przekład z tekstu łacińskiego zamieszczonego przez Kajetana Essera OFM Cap., w: *Studien zu den Opuscula des hl. Franziskus von Assisi*, Rzym 1973, s. 83.

(a) Por. 1) Św. Franciszek z Asyżu, a) [List do wiernych \(Epistola ad fideles\)](#). b) [De vera et perfecta laetitia. O prawdziwej i doskonałej radości](#). c) [Laudes \(Pochwały\)](#). d) [Salutatio Beatae Virginis. Pozdrowienie do Błogosławionej Dziewicy](#). e) [Canticum fratris Solis vel Laudes creaturarum. Pieśń słoneczna albo pochwała stworzeń](#).

2) F. J. Holzwarth, [Historia powszechna. Czasy Wojen Krzyżowych. Św. Dominik i św. Franciszek z Asyżu](#). (b)

3) Ks. Piotr Skarga SI, [Żywoty Świętych Starego i Nowego Zakonu na każdy dzień przez cały rok](#).

4) P. Vitus a Bussum OFM Cap., [De spiritualitate franciscana. Aliqua capita fundamentalia](#).

5) Św. Bonawentura, a) [Żywot Pana naszego Jezusa Chrystusa w pobożnych rozmyślaniach zawarty \(Meditationes Vitae Christi\)](#). b) [Declaratio terminorum theologorum](#). c) [Breviloquium](#).

6) P. Parthenius Minges OFM, a) *Compendium theologiae dogmaticae generalis.* b) *Compendium theologiae dogmaticae specialis.* c) *Ecclesia est infallibilis.* d) *De religione judaica postchristiana.* e) *Falsa systemata de relatione inter fidem et rationem. Modernismus.*

7) P. Albertus a Bulsano OFMCap., *De Tolerantismo religioso.*

8) Fr. Josephus Calasanctius Card. Vives OFMCap., a) *Summula Summae Theologicae Angelici Doctoris S. Thomae Aquinatis.* b) *Manuale devotorum Beatae Mariae Virginis.*

(b) **"Św. Franciszek z Asyżu (Franciscus),** Wyznawca – święto 4 października.

Jan Bernardone, syn bogatego kupca, sukiennika Piotra Bernardone, urodził się w Asyżu (Assisi) w r. 1182, zwany w domu «Francesco» = francuzik, z powodu zamięłowania do języka francuskiego; przydomek to pozostało mu na całe życie, podczas gdy imię chrzestne poszło w zapomnienie. Początkowo był oddany beztroskiej wesołości współczesnej młodzieży.

Po krótkiej niewoli w Perugii (1202) nastąpił przełom w jego życiu i zapatrywaniach. Franciszek ujrzał prawdziwe szczęście i swobodę człowieka w uniezależnieniu się od świata, naśladowaniu Chrystusa i w powrocie do ewangelicznego ubóstwa. Rozdał więc wszystko ubogim, a gdy go ojciec wobec biskupa miejscowego wydziedziczył, wyrzekł się i ojca i zwrócił mu ubranie, a sam przywdział wór pokutny i żył jako pustelnik pod Asyżem, gdzie odbudował trzy zniszczone kościoły, pomiędzy nimi ulubioną swą «porcjunkulę» (częsteczkę).

W r. 1209 poznał z natchnienia Bożego ostateczne swoje powołanie w ewangelizowaniu świata w ubóstwie i pokoju, stosownie do słów Zbawiciela u Mat. 10, 7-15. Wysłał więc pierwszych swych uczniów jako kaznodziejów wędrownych i dał im w r. 1210 pierwszą regułę, zatwierdzoną ustnie przez Innocentego III. Sam odbywał podróże misyjne do Francji i Hiszpanii (1213 – 1215), do Egiptu (1219), przyjęty z szacunkiem przez sułtana, choć opowiadanie ewangelii wśród mahometan okazało się bezskuteczne. Jednocześnie trwała działalność kaznodziejska we Włoszech.

W r. 1220 z powodu choroby i rozpoczynających się już nieporozumień wśród braci co do rozciągłości reguły złożył przełożęństwo. W r. 1223 zatwierdził Honoriusz III ostatecznie rozszerzoną II regułę zakonu «braci mniejszych», jak odtąd zwali się zakonnicy Franciszka.

14 września r. 1224 otrzymał Franciszek na górze Alwerni stygmaty Męki Pańskiej, pierwszy znany w dziejach Kościoła fakt tego zjawiska. Umarł 3 października r. 1226 pod Asyżem. Kanonizowany w roku 1228.

Franciszek, «seraficki święty», jest najpopularniejszą postacią wśród bohaterów wiary i wzorem zawsze jaśniejącym iście apostołowskiego życia. Nawet innowiercy są pod urokiem tej postaci, tak iż bez przesady wolno powiedzieć, że cały świat go czci jako wysłannika Pana.

Były w Kościele nieraz tendencje do nawrotu ku ubóstwu apostołskiemu, często wypaczone i gubiące się w lotnych piaskach herezji. Franciszek uderzył we właściwą strunę. «Gdy świat począł stygnąć», *frigescente mundo* – jak mówi liturgia w święto stygmatów – umiał ten świat XIII wieku, świat żelaza i krwi, szarpany bratobójczymi walkami, świat ucisku i chciwości, zwrócić na inną drogę i przyprowadzić do jedyne Dawcy szczęścia i pokoju. Sam Franciszek nie był i nie chciał być kapłanem (pozostał diakonem). Jego działalność skierowana była głównie na odnowienie laikatu przez trzecie zakony dla świeckich. Potężny duch odrodzenia religijnego, który przeszedł przez świat chrześcijański w XIII i XIV wieku, jest dziełem reformy franciszkańskiej". – Biskup Karol Radoński, *Święci i Błogosławieni Kościoła Katolickiego. Encyklopedia Hagiograficzna*. Warszawa – Poznań – Lublin [1947], ss. 131-132.

(Przypisy literowe od red. *Ultra montes*).

([HTM](#))

© *Ultra montes* (www.ultramontes.pl)

Cracovia MMXVI, Kraków 2016